

tik og drevet Agitation og gjort det med Virkning og Udbytte. Men da han gjorde det i sine Velmagtsdage, i sine Opgangsdage, da han stod paa det demokratiske Grundlag, som bar ham og hans Parti stadig længere frem og højere op, da maatte han fra Højres Side høre ganske de samme Angreb, vi nu maa høre fra hans Side. Da blev der fra Højres Side sagt til ham og hans Parti: Agitation! Da blev der fra Højres Side sagt Politik! Politik lave I af alt, I gøre alt i Politik! Det var, hvad der lød, maaske med mere eller mindre Ret, thi der kan naturligvis drives en Politik og laves en Agitation, som ikke er berettiget, men i det hele og store tror jeg, at disse Anklager rejses med Urette. Men for at advare det ærede Medlem mod fremdeles at anvende denne Sprogbrug, som jeg desværre har lagt Mærke til optages af andre — det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) optog den uden videre og erklærede, at han kun vilde bekæmpe dette Forslag med saglige Grunde, ikke med politiske, skønt der dog vist var en Del valgkreds-politiske Grunde i hans Tale — netop for at hindre, at denne Sprogbrug skal vinde videre Udbredelse, vil jeg minde det ærede Medlem om, hvorledes han saa paa forskellige Sager tidligere, jeg skal gøre det ganske kort.

Jeg skal minde om hans Syn paa det Statslaanekrav, Ministeriet Sehested stillede i 1900. Det ærede Medlem erklærede den Gang, at hans Parti paa ingen Maade kunde gaa med til det — og sikkert med Rette. Højre sagde øjeblikkelig: Saglige Indvendinger kan der ikke gøres, kun politiske! Højres Ordfører erklærede omtrent som det ærede Medlem i Dag, at han gad se dem, der vilde fremsætte saglige Indvendinger derimod, der kunde kun laves Politik derpaa. Saaledes var det for 5 Aar siden. Jeg benægter slet ikke, at det var rigtig Politik fra Venstres Side. Jeg var meget godt, der var noget rigtigt i det Standpunkt: for en stor Sags Skyld, nemlig Selvstyrets, den almindelige Valgrets Hævdelse, at sige, at den Regering, der trodsede Folkets Villie, skulde ikke nu, den var i Pengetrang, uden videre kunne faa et Laan paa 20 Mill. Kr. af Folkets Ting. Maaske kunde et eller andet smaat gaa i Stykker, men det gjaldt saa stor en Sag, Kampen for Folkets Selvstyre, at det var en fuldt forsvarlig — og meget virkningsfuld — Politik. Men jeg skal paa den anden Side indrømme, at man undertiden vist gik videre end forsvarligt, saa at man maatte tage Afstand derfra.

Jeg skal endvidere minde om, hvorledes det gik med Forslaget om Gedser-Warne-mündefærgen. Der var ikke Tale, sagde Højre, om saglige Argumenter. Man var endda betænkt paa at lade denne Sag gaa til Bunds, fordi man havde et højere Formaal, det politiske. Saaledes kunde der være en Række Tilfælde fra den Tid, hvor man med mere eller mindre Ret fra det ærede Medlem og hans Partis Side maatte værge sig mod disse Beskyldninger for at drive Agitation og gøre Politik ud af alt. Det ærede Medlem og hans Parti skulde være varsomme med at slynge de samme Anklager og Bebrejdelser mod os. Thi den Agitation, der dreves op gennem 90erne, og den Politik, der førtes, viste sig at være en Agitation der rørte op i Befolkningen, og en Politik, der havde Fremgang. Den førte dem frem og deres Modstandere nedad, den førte til sidst deres bedste Mænd op paa Ministerstolene. Vi føre nu en lignende Politik og Agitation, og til Trods for, at det ærede Medlem og hans Parti bruge de samme Ord mod os, som Højre brugte mod Venstre, skal Virkningen nok blive den samme, for Folket er for klogt. Det Parti, der bruger de Argumenter som det ærede Medlem, skal nok vise sig at gaa tilbage, som Højre og de Moderate gjorde, og vort Parti og de, der drive den samme Politik i det væsentlige paa disse Omraader, skal nok vise sig paa samme Maade at gaa fremad.

Hvordan der blev drevet Agitation og ført Politik i Begyndelsen af 90erne skal jeg ganske kort give et Vidnesbyrd om. Jeg skal ikke straks nævne, hvem det var, der sagde disse Ord den 10. Oktober 1893, De kan læse efter i Rigsdagstidende. Jeg skal nu lade Dem høre, at hvad der blev sagt, var det samme som det, der nu siges fra de slemme Rebeller og de endnu værre Socialdemokrater, eller skal jeg sige omvendt de slemme Socialdemokrater og de endnu værre Rebeller. Men hvad der blev sagt, førte dem frem i Folkets Tillid, som sagde det. Der var den Gang en Mand, som var Rebel, radikal, stod i nært Forhold til Socialdemokratiet, som den 10. Oktober 1893 gennemgik Budgettet og Skatterne og viste, hvor umaadeligt høje de indirekte Skatter vare, og sagde endvidere, at deraf gik en meget stor Part til de militære Udgifter. De vil mene, at det var det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der udtalte dette, thi han har jo ofte ved Finanslovens første Be-